

Arrest

nr. 295 234 van 9 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BALLEZ
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. BALLEZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 april 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 3 mei 2022 om internationale bescherming. Op 27 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1967 te Monteria (Cordoba). U woonde vanaf uw zeventiende in Bogota. U volgde een opleiding gastronomie en werkte als poetshulp en in restaurants. U hebt van 2005 tot 2010 gewerkt bij de organisatie 'integracion social', een organisatie die hulp en opvang bood aan kwetsbare kinderen en mishandelde vrouwen. De vader van uw twee oudste kinderen stierf bij een ongeluk toen uw kinderen nog jong waren.

In 2000 begon u een relatie met J. E. G. M. (...). In het begin ging alles goed maar na enkele maanden trok hij bij u in en begon hij u zowel psychologisch als fysiek te mishandelen. Hij was gelieerd aan M-19 en dronk regelmatig. U ging verschillende keren naar de politie als u in elkaar werd geslagen. De politie kwam hem dan bij u weghalen, maar nadien keerde hij telkens weer terug. Uw dochter vroeg u de relatie stop te zetten. U bleef het geweld echter verduren, omdat u dacht dat hij zou veranderen. Op 1 juni 2007 beviel u van jullie zoon J. D. (...). J. (...) moeder gaf u te kennen dat hij niet zou veranderen en u wel eens zou kunnen vermoorden in een van zijn woedebuien. Uiteindelijk besloot u de relatie stop te zetten en in oktober 2007 toch aangifte tegen hem te doen, waarop een contactverbod werd uitgevaardigd.

Op 1 oktober 2016 trok u naar Panama, waar u werkte en een opleiding ouderenzorg volgde. J. (...) had u geen toestemming gegeven om uw zoon J. D. (...) mee te nemen. Hij bleef dus in Colombia achter.

In augustus 2021 kwam J. (...) naar Panama. Hij nam er contact met u op en verweet u dat u aangifte tegen hem had gedaan, waardoor hij onder andere problemen ondervond bij het vinden van werk en bij de migratiedienst.

Op 22 maart 2022 keerde u terug naar Colombia. U wilde uw kinderen zien. Om verdere problemen met J. (...) te vermijden en uw gezin vooruit te helpen in het leven, besloot u naar Europa te reizen.

U bent legaal, met gebruik van uw paspoort, uit Colombia vertrokken op 17 april 2022. U reisde via Mexico en verbleef van 17 april tot 29 april 2022 bij een kennis in Spanje. U kwam in België aan op 29 april 2022 en uw verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 3 mei 2022.

In september 2022 kwam J. (...) bij uw zoon naar uw telefoonnummer vragen om terug contact met u op te nemen. U vreest bij terugkeer naar Colombia wederom problemen te ondervinden met uw ex-partner.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart (d.d. 28/5/'85) voor. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 22/9/'16), de geboorteakte van uw zoon J. D. (...), documenten in verband met de door u ingediende aangifte en Belgische medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen blijkt dat de aanleiding van uw vertrek uit uw land was dat u problemen ondervond met uw ex-partner. Hij vertoonde – vaak in dronken toestand – agressief gedrag ten opzichte van u. U vreest dat uw ex-partner u iets zou aandoen (CGVS p.16-17).

Vooreerst maakt u het niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is, dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit laatste is bij u niet het geval.

Aangaande de bestrijding van intrafamiliaal geweld moet immers worden vastgesteld dat de overheid van Colombia verschillende maatregelen heeft getroffen om huiselijk geweld tegen te gaan en te bestraffen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Een omvattend wettelijk kader werd uitgewerkt, alsook werd de bevolking gesensibiliseerd omtrent intrafamiliaal geweld. Partnergeweld, deze definitie omvat zowel fysiek en seksueel geweld als emotioneel en psychologisch geweld, is in Colombia steeds strafbaar en kan door eender welk familielid, vriend of buur worden gerapporteerd. Daarnaast werden er verscheidene beschermingsmaatregelen voor slachtoffers geïmplementeerd. Zo bepaalt de wet dat slachtoffers van intrafamiliaal geweld in Colombia onmiddellijk recht hebben op gespecialiseerde begeleiding, alsook steeds toegang hebben tot kosteloze legale bijstand en een gespecialiseerde rechtbank. Deze rechtbank kan vervolgens, nog voor een officiële rechtszaak en eventuele wettelijke straf, ongelimiteerde beschermingsmaatregelen opleggen, waaronder bijvoorbeeld een contactverbod en een wapenverbod voor de dader. Bovendien zijn over heel Colombia, voornamelijk in de steden, verscheidene grassroot- en overkoepelende niet-gouvernementele organisaties actief die zich het lot van vrouwen en meer specifiek slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. In de grote steden zoals o.a. Bogota, zijn er ook vluchthuizen voorzien.

Uit uw verklaringen en uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt niet dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn tot het geven van bescherming, wel integendeel (zie toegevoegde informatie inzake wetgeving en procedures inzake bestrijding van huishoudelijk geweld). U riep verschillende keren de hulp in van de politie, waarna ze hem ook effectief van u kwamen weghalen. Nadien keerde hij echter telkens naar u terug. U koos er immers voor de relatie verder te zetten. Hoewel u beweert dat het gewelddadige gedrag van uw ex-partner reeds jaren aan de gang was, deed u er pas voor het eerst effectief aangifte van in 2007. U verklaart dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan. Het verslag hiervan werd overgemaakt aan de fiscalia (zie door u voorgelegde aangifte, CGVS p.14, 16). In de wetgeving is duidelijk voorzien dat er beschermingsmaatregelen kunnen worden genomen door "Family Commissioners", in afwachting van een juridische uitspraak, omdat deze soms lang op zich laat wachten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Tot de maatregelen behoren o.a. het verbieden van de toegang tot de woning, een contactverbod e.d. U verklaart dat het openbaar ministerie gevolg gaf aan uw aangifte waarvan u de gerechtelijke documenten voorlegt. Er werd immers onmiddellijk een contactrestrictie opgelegd aan uw ex. U verklaart dat uw ex sindsdien niet meer langskwam (CGVS p.17). U hebt nadien nog enkele jaren in Colombia gewoond en gewerkt en in 2016 besloot u zich in Panama te vestigen (CGVS p.3, 10). Daar zou u in 2021 terug in contact zijn gekomen met uw ex-partner, waarna u terugkeerde naar Colombia en zich terug op uw oude en door hem gekende adres vestigde (CGVS p.3-4). Dit is niet in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees. In de periode dat u daar verbleef hebt u bovendien niets meer van hem gehoord of gezien (CGVS p.18).

U dient in het kader van een verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige nationale beschermingsmogelijkheden hebt uitgeput, wat in casu dus niet het geval is. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt bovendien geen resultaatsverbintenis in. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. In afwachting van een definitieve uitspraak in de klacht tegen uw ex-partner had u bijstand of zelfs onderdak kunnen vragen bij de talrijke hulporganisaties in Colombia (zie infra). U hebt steeds in Bogota gewoond, waar vrouwenorganisaties aanwezig waren. U was hiervan tevens op de hoogte en hebt er vroeger zelfs voor gewerkt (CGVS p.10).

Uit het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt dat u alle rechtsmiddelen voorhanden in uw land van herkomst hebt uitgeput, noch hebt u aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden. U haalt letterlijk aan dat u in geval

van terugkeer nog een aangifte tegen hem zou kunnen indienen om zo te vermijden dat hij toenadering tot u zou kunnen zoeken (CGVS p.17).

Volgens de Schengenregels dient u daarenboven in principe een vraag om internationale bescherming in te dienen in het land waar u de Schengenzone binnenkomt, i.c. had u dit dienen te doen in Spanje. U diende in Spanje geen vraag om bescherming in (CGVS p.11-12). Dergelijke houding ondermijnt verder de door u ingeroepen vrees voor vervolging en/of reële schade bij terugkeer naar uw land.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend, noch hebt u aannemelijk gemaakt een reël risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reël risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reël risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 28/5/'85) en de kopieën van uw paspoort (d.d. 22/9/'16) en de geboorteakte van uw zoon J. D. (...). Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat de Belgische medische documenten betreft dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na het geven van een juridische toelichting bij een aantal van de geschonden geachte bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster het volgende aan over haar individuele asielmotieven en onbetwiste elementen:

“Verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar Colombia: gedood of mishandeld te worden door haar ex-partner, van wie ze geen voldoende bescherming door haar nationale autoriteiten kan krijgen. Deze vervolgingen waarvan verzoekster de slachtoffer al was (bedreigingen en agressie) moeten worden beschouwd als vervolging in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 Vw.

Er zij tevens aan herinnerd dat deze vervolgingen in het verleden, in de zin van artikel 48/7 Vw, een duidelijke aanwijzing vormen dat de vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico van ernstige schade reëel is.

Verschillende elementen worden ook niet betwist door verwerende partij :

- Het feit dat ze een zoon met die man heeft;*
- Het feit dat ze al aangiftes bij de politie tegen hem deed;*
- Het feit dat ze naar Panama moest vluchten voor haar veiligheid.*

Deze elementen volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij.

Ten slotte moet worden benadrukt dat vervolging kan uitgaan van niet-overheidsactoren. Het geval in kwestie behoort inderdaad tot artikel 48/5, §1, punt b) en c) Vw, dat voorziet :

“(…)”

De Colombiaanse autoriteiten zijn niet in staat om haar effectieve bescherming te bieden (zie infra).”

In hoofddorde vraagt verzoekster om de toekenning van de vluchtelingenstatus. Zij licht dit als volgt toe:

“2.2.1. Objectieve informatie die relevant zijn in casu en discussie

Een aantal achtergrondinformatie over verschillende onderwerpen moet in aanmerking worden genomen om een volledig en gefundeerd overzicht van de zaak van de verzoekster te krijgen.

De zaak van verzoekster heeft betrekking op verschillende specifieke kwesties:

- De kwestie van huiselijk geweld en vrouwenmoorden in Colombia;*
- De kwestie van beschermende maatregelen in dit verband - van het bestaande rechtskader tot de doeltreffendheid van de nationale autoriteiten;*

Verweerster heeft over deze verschillende punten weinig of geen informatie verstrekt, en het moet worden opgemerkt dat de verstrekte informatie een eenzijdig en volstrekt onvolledig beeld van de situatie geeft.

Verzoekster wenst de volgende informatie te verstrekken:

a- Huiselijk geweld en vrouwenmoorden in Colombia

Huiselijk geweld is al enkele jaren een endemisch probleem in Colombia. Dit blijkt uit het steeds toenemende aantal vrouwenmoorden in het land.

In 2007 was er bijna één vrouwenmoord per dag:

« (...) » (stuk 5).

(Vrije vertaling : (...)).

In 2020 meldde de Courrier International de volgende cijfers:

« (...) » (stuk 6).

(Vrije vertaling : (...)).

In 2021 meldde de Huffting Post nog slechtere cijfers:

« (...) » (stuk 7).

(Vrije vertaling : (...)).

Volgens kunstenares Andra Echeverri, die zich via haar kunst met deze problematiek bezighoudt, is huiselijk geweld een "oorlog" waarin "vrouwen de klos zijn":

“(…)” (stuk 7).

(Vrije vertaling : (...)).

De aldus gemelde gewelddaden worden meestal gepleegd door de echtgenoot of de ex-echtgenoot en kunnen per zone worden gelokaliseerd:

« (...) » (stuk 5).

(Vrije vertaling: (...)).

En nog :

« (...) » (stuk 8).

(Vrije vertaling : (...)).

Bij de analyse van verzoeksters zaak mogen de realiteit en de ernst van het probleem van huiselijk geweld niet uit het oog worden verloren. Alle angsten van verzoekster zijn gebaseerd op een bijzonder lange en pijnlijke geschiedenis van geweld door haar voormalige echtgenoot.

In casu gaat verweerster echter helemaal niet in op deze kwestie. Haar analyse beperkt zich tot de vraag of er nationale bescherming voor slachtoffers bestaat (zie infra).

Deze analyse kan echter niet los van de eerste worden gemaakt! Het feit dat het aantal geregistreerde klachten en het aantal vrouwenmoorden in de loop der jaren is toegenomen, wijst immers op een reëel systeemprobleem in de bescherming die de autoriteiten aan de slachtoffers lijken te kunnen (in casu: niet kunnen) bieden. We komen daar hieronder op terug.

b- Bescherming van de nationale autoriteiten

Zoals hierboven gezegd, is het enige punt waarover verweerster informatie verstrekt ter ondersteuning van de bestreden beslissing, de bescherming die de nationale autoriteiten bieden.

Deze analyse is echter zeer onvolledig en geeft vooral een zeer fragmentarisch en eenzijdig beeld van de situatie. Verweerster verwijst in deze zaak immers alleen naar de beschermingsmaatregelen die in Colombia "in theorie" voor de slachtoffers bestaan. Op geen enkel moment stelt verweerster echter de doeltreffendheid van deze maatregelen of de daadwerkelijke uitvoering van de in de praktijk bestaande maatregelen ter discussie.

En toch ligt daar het probleem.

Talrijke rapporten en documenten wijzen op het volgende probleem: hoewel er in theorie wetten en beschermingsmechanismen bestaan, zijn deze in de praktijk niet doeltreffend.

Het lijkt er dus op dat er wel wetten bestaan, maar dat deze in de praktijk niet doeltreffend zijn of eenvoudigweg niet worden gehandhaafd:

« (...) » (stuk 8).

(Vrije vertaling : (...)).

In dezelfde geest:

« (...) » (stuk 9).

(Vrije vertaling : (...)).

Het aantal daadwerkelijk veroordeelden in de feiten is ook zeer ver verwijderd van het – zeer hoge – aantal klachten dat zijn ingediend:

« (...) » (stuk 8).

(Vrije vertaling : (...)).

Zelfs als ze ingrijpen, is de politie uiteindelijk niet effectief:

« (...) » (stuk 8).

(Vrije vertaling : (...)).

Er is ook het feit dat de toegang tot justitie voor vrouwen in Colombia nog steeds erg ingewikkeld:

« (...) » (stuk 8).

(Vrije vertaling : (...)).

Bovendien is zelfs wanneer een vrouw erin slaagt naar de rechter te stappen, dit niet voldoende om haar voldoende bescherming te bieden... Zo heeft het Colombiaanse Constitutionele Hof rechters opgedragen "meer onmiddellijke bescherming" te bieden aan vrouwen die aangifte doen van huiselijk geweld, aangezien sommige vrouwen het slachtoffer bleven van geweld, zelfs nadat zij meermaals hulp hadden gezocht:

« (...) » (stuk 8).

(Vrije vertaling : (...)).

Ook al bestaan er in theorie beschermende maatregelen, ambtenaren zijn vaak de eersten die ze niet toepassen omdat ze klachten niet serieus nemen:

« (...) » (stuk 10).

(Vrije vertaling : (...)).

Uit al deze informatie blijkt duidelijk dat het niet voldoende is dat er een wettelijk kader bestaat om doeltreffend te zijn! Er bestaan weliswaar strafwetten en beschermingsmechanismen, maar deze worden in de praktijk niet toegepast of zijn niet doeltreffend.

De analyse van verweerster staat dus duidelijk los van de waarheid en is in de praktijk ontoereikend.

2.2.2. Betwisting van de motivering van verwerende partij

Verweerster baseert haar beslissing volledig op het feit dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten.

Volgens verweerster heeft verzoekster:

- onbegrijpelijkwijze gewacht met het inroepen van hulp van de autoriteiten ;*
- heeft zij geen bezoek meer ontvangen van haar ex-echtgenoot nadat in 2007 de contactverbod was toegekend;*
- zou zij verschillende jaren in Colombia hebben gewoond en gewerkt alvorens naar Panama te verhuizen;*
- nadien opnieuw naar Colombia is teruggekeerd zonder door haar ex-echtgenoot te worden lastiggevallen.*

Zij voegt daaraan toe dat verzoekster geen hulp heeft gezocht bij niet-gouvernementele organisaties in Colombia.

Volgens verweerster blijkt uit verzoeksters dossier dat de nationale autoriteiten dus wel degelijk bereid zijn om haar te helpen; en in elk geval dat verzoekster niet alle redelijke en nuttige nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput om haar bij te staan.

Verzoekster verzet zich heftig tegen deze analyse.

Verweerder maakt in feite korte metten met de werkelijke ernst van de situatie. Bovendien gaat zij, zoals hierboven uiteengezet, uit van het bestaan van wetten en beschermingsmaatregelen in Colombia, zonder na te gaan of deze voor verzoekster in de praktijk daadwerkelijk beschikbaar en doeltreffend zijn. In de eerste plaats, betwist verzoekster het verwijt van verweerster dat zij lang heeft gewacht met het indienen van een klacht tegen haar ex-partner.

Verweerster kan echter niet voorbijgaan aan de psychologische gevolgen van huiselijk geweld. Huiselijk geweld wordt vaak gekenmerkt door dit gemeenschappelijke kenmerk: het zwijgen van de slachtoffers, die gevangen zitten in een echte "psychologische gevangenis" door de greep die zij op hen hebben.

De cijfers zijn alarmerend: volgens een artikel zwijgt 80% van de vrouwen:

« (...) » (stuk 11).

(Vrije vertaling : (...)).

Het blijkt uit verschillende analyses dat :

« (...) » (stuk 12).

(Vrije vertaling : (...)).

Het is moeilijk voor verzoekster om de woorden van verweerster te lezen, die doet alsof zij zich niet bewust is van deze verschrikkelijke realiteit.

Zoals zij in haar persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet, was het voor verzoekster inderdaad zeer moeilijk om uit deze geweldsspiraal te breken en een klacht in te dienen.

Toen zij uiteindelijk toch een klacht indiende, die leidde tot de afgifte van een contactverbod, ging het er – anders dan verweerster beweert – niet bepaald op vooruit.

Het is helemaal niet waar dat verzoekster daarna "geen bezoek meer kreeg van haar ex-partner". Hij kwam weliswaar niet meer bij verzoekster thuis, maar bleef haar wel lastigvallen...

Zoals in het feitenrelaas is uiteengezet, wachtte hij haar gewoonlijk op op weg naar haar werk en bleef hij haar lastigvallen.

Bij verschillende gelegenheden is de "wijk"-politie tussenbeide gekomen. Dit heeft echter nooit een einde gemaakt aan het geweld. Haar ex-partner werd immers naar het plaatselijke politiebureau ("cai") gebracht, waar hij enkele uren werd vastgehouden en uiteindelijk werd vrijgelaten.

Het feit dat er een klacht en zelfs een contactverbod tegen hem bestonden, veranderde daar niets aan. Uiteindelijk is verzoeksters ex-partner, ondanks deze herhaalde en duidelijke schendingen van het contactverbod, nooit daadwerkelijk vervolgd en veroordeeld.

Dit moet uiteraard worden gezien in samenhang met de hierboven aangehaalde informatie: het feit dat er wetten bestaan en dat er procedures zijn, betekent niet dat zij ook werkelijk worden toegepast of dat zij werkelijk doeltreffend zijn... Het geval van verzoekster is een concreet voorbeeld: ook al had zij een klacht ingediend tegen haar ex-man, hij werd nooit vervolgd en veroordeeld; ook al was er een contactverbod tegen hem, hij kon verzoekster blijven lastigvallen; ook al werd hij verschillende keren gearresteerd wegens zijn voortdurende pesterijen, hij werd steeds enkele uren later zonder gevolgen vrijgelaten,....

In de derde plaats, en anders dan verweerster stelt, is verzoekster niet "gewoon" in Colombia blijven wonen en werken alvorens naar Panama te verhuizen: verzoekster leefde niet, maar overleefde – en dit voor haar kinderen. Haar kinderen zijn immers de enige reden waarom verzoekster zo lang in deze moeilijke en angstwekkende situatie is gebleven. Elke dag vreesde verzoekster dat er iets ergers zou gebeuren. Zij had echter kleine kinderen, die zij niet in de steek kon laten; en haar financiële situatie was bijzonder moeilijk – drie kinderen in haar eentje opvoeden en verschillende banen van allerlei aard combineren (schoonmaakster, afwasser in restaurants, keukenhulp, enz.). Bovendien weigerde haar ex-man haar toestemming te geven om met hun gemeenschappelijke kind te vertrekken... Hij wilde natuurlijk controle over haar houden, via hun kind.

In 2016 heeft verzoekster niet zomaar "besloten te verhuizen" naar Panama: zij had geen andere keuze, omdat de situatie zo moeilijk was geworden. Nu haar kinderen groter waren, kon zij op haar oudste dochter vertrouwen om voor de andere twee te zorgen. Vervolgens heeft zij de moed gehad om te vertrekken en te ontsnappen aan deze gewelddadige en gevaarlijke man – aangezien haar pogingen om bescherming te krijgen van de autoriteiten niet volstonden, aangezien hij bleef terugkomen om haar lastig te vallen.

Ten vierde, en opnieuw in tegenstelling tot wat verweerster beweert, heeft verzoekster niet eenvoudigweg "het contact met haar ex-echtgenoot in 2021 hervat": integendeel, het ergste gebeurde,

want hij vond haar. Op een keer kwam hij naar verzoeksters werkplek in Panama en werd zeer boos op haar.

Verzoekster is toen gevlucht en heeft haar toevlucht gezocht bij een vriend, waar zij zich enkele maanden heeft verborgen.

In het besef dat haar ex-man haar altijd zou vinden, tenzij zij heel ver weg ging, besepte verzoekster na jaren van lijden dat zij niet alleen haar land maar ook het continent moest verlaten.

Omdat zij haar kinderen vóór dit grote vertrek wilde terugzien, keerde zij naar Colombia terug. Blijkbaar was haar ex-man nog steeds naar haar op zoek in Panama, aangezien hij haar niet heeft lastiggevalen tijdens de enkele weken die zij in Colombia heeft doorgebracht. Uiteraard verbleef verzoekster daar weinig en was zij zeer voorzichtig met haar veiligheid.

Ten slotte wenst verzoekster te reageren op het verwijt van verweerster dat verzoekster geen hulp heeft gezocht bij verenigingen of NGO's.

Zoals verweerster weet, heeft verzoekster zelf jarenlang gewerkt voor een vereniging die hulp verleende aan kinderen en vrouwen in moeilijkheden. Door dit werk heeft verzoekster met eigen ogen kunnen zien hoe weinig middelen en hoe weinig doeltreffend de maatschappelijke organisaties in Colombia zijn...

Bovendien maakte de psychologische gevangenis waarin verzoekster zich bevond, zoals hierboven uiteengezet, het moeilijk om hulp te zoeken...

In conclusie, kan verzoekster niet toestemmen met de analyse van verweerster dat :

- de nationale autoriteiten wel degelijk in staat zijn verzoekster te beschermen
- verzoekster niet voldoende inspanningen heeft geleverd om bijstand van haar nationale autoriteiten te verkrijgen.

In casu, heeft verzoekster aangetoond dat de bestaande beschermingsmechanismen in haar land grotendeels ondoeltreffend zijn – zowel theoretisch als praktisch door de illustratie van haar eigen geval. Zij heeft uiteengezet in welke psychologische gevangenis zij zich jarenlang heeft bevonden, welke inspanningen zij zich heeft getroost om bescherming te verkrijgen en wat de beperkingen waren van de bescherming die zij daadwerkelijk heeft gekregen.

Gelet op al deze informatie lijkt het geen twijfel dat verzoekster erkenning als vluchteling nodig heeft en verdient!"

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijst vooreerst naar haar vluchtrelaas en wijst er vervolgens op dat in het verslag van OSAR van 2020 – waaruit zij citeert – staat dat de conflictdynamiek in sommige delen van Colombia nog sterk aanwezig is en dat de burgerbevolking nog steeds blootstaat aan wijdverspreid geweld dat de Staat niet in toom kan houden. Zij citeert tevens uit de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 22 september 2022 en stelt dat Colombia niet in een vredessituatie verkeert, dat de veiligheidssituatie de laatste tijd blijft verslechteren en dat de situatie zeer gevaarlijk blijft, vooral in haar buurt in Bogota.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 22 september 2022 (stuk 3), het rapport "Colombie: violences policières et protection de l'État" van OSAR van 15 juli 2020 (stuk 4) en artikelen van Cheek, Courrier International, Le HuffPost, HRW, Immigration and Refugee Board Canada en Marie-Claire (stukken 5-12) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van UNHCR van augustus 2023 en aan de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 22 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk maakt dat zij alle rechtsmiddelen voorhanden in haar land van herkomst heeft uitgeput, noch heeft aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden, omdat (ii) zij in Spanje geen vraag om bescherming indiende en een dergelijke houding de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en/of reële schade bij terugkeer naar haar land verder ondermijnt en omdat (iii) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart te vrezen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, Colombia, opnieuw problemen zal krijgen met haar ex-partner, J., met wie zij in 2000 een relatie was begonnen. Zij zou zowel psychologisch als fysiek mishandeld zijn geweest door haar ex-partner, die gelieerd was aan de bende M-19 en regelmatig dronk, en uiteindelijk in oktober 2007 de relatie hebben stopgezet en aangifte hebben gedaan, waarop een contactverbod werd uitgevaardigd. Op 1 oktober 2016 zou zij naar Panama zijn vertrokken en daar zou haar ex-partner, die daar in augustus 2021 ook naartoe kwam, met haar contact hebben opgenomen en haar verweten hebben dat zij aangifte tegen hem had gedaan. Op 22 maart 2022 zou zij zijn teruggekeerd naar Colombia om haar kinderen te zien. Op 17 april 2022 zou verzoekster uit Colombia zijn vertrokken om verdere problemen met haar ex-partner te vermijden en haar gezin vooruit te helpen in het leven. Verzoekster verklaart nog dat haar ex-partner bij haar zoon naar haar telefoonnummer kwam vragen om terug contact met haar op te nemen.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O. A., pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Aangaande de bestrijding van intrafamiliaal geweld moet immers worden vastgesteld dat de overheid van Colombia verschillende maatregelen heeft getroffen om huiselijk geweld tegen te gaan en te

bestrafen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Een omvattend wettelijk kader werd uitgewerkt, alsook werd de bevolking gesensibiliseerd omtrent intrafamiliaal geweld. Partnergeweld, deze definitie omvat zowel fysiek en seksueel geweld als emotioneel en psychologisch geweld, is in Colombia steeds strafbaar en kan door eender welk familielid, vriend of buur worden gerapporteerd. Daarnaast werden er verscheidene beschermingsmaatregelen voor slachtoffers geïmplementeerd. Zo bepaalt de wet dat slachtoffers van intrafamiliaal geweld in Colombia onmiddellijk recht hebben op gespecialiseerde begeleiding, alsook steeds toegang hebben tot kosteloze legale bijstand en een gespecialiseerde rechtbank. Deze rechtbank kan vervolgens, nog voor een officiële rechtszaak en eventuele wettelijke straf, ongelimiteerde beschermingsmaatregelen opleggen, waaronder bijvoorbeeld een contactverbod en een wapenverbod voor de dader. Bovendien zijn over heel Colombia, voornamelijk in de steden, verscheidene grassroot- en overkoepelende niet-gouvernementele organisaties actief die zich het lot van vrouwen en meer specifiek slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. In de grote steden zoals o.a. Bogota, zijn er ook vluchthuizen voorzien.

Uit uw verklaringen en uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt niet dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn tot het geven van bescherming, wel integendeel (zie toegevoegde informatie inzake wetgeving en procedures inzake bestrijding van huishoudelijk geweld). U riep verschillende keren de hulp in van de politie, waarna ze hem ook effectief van u kwamen weghalen. Nadien keerde hij echter telkens naar u terug. U koos er immers voor de relatie verder te zetten. Hoewel u beweert dat het gewelddadige gedrag van uw ex-partner reeds jaren aan de gang was, deed u er pas voor het eerst effectief aangifte van in 2007. U verklaart dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan. Het verslag hiervan werd overgemaakt aan de fiscalia (zie door u voorgelegde aangifte, CGVS p.14, 16). In de wetgeving is duidelijk voorzien dat er beschermingsmaatregelen kunnen worden genomen door "Family Commissioners", in afwachting van een juridische uitspraak, omdat deze soms lang op zich laat wachten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Tot de maatregelen behoren o.a. het verbieden van de toegang tot de woning, een contactverbod e.d. U verklaart dat het openbaar ministerie gevolg gaf aan uw aangifte waarvan u de gerechtelijke documenten voorlegt. Er werd immers onmiddellijk een contactrestrictie opgelegd aan uw ex. U verklaart dat uw ex sindsdien niet meer langskwam (CGVS p.17). U hebt nadien nog enkele jaren in Colombia gewoond en gewerkt en in 2016 besloot u zich in Panama te vestigen (CGVS p.3, 10). Daar zou u in 2021 terug in contact zijn gekomen met uw ex-partner, waarna u terugkeerde naar Colombia en zich terug op uw oude en door hem gekende adres vestigde (CGVS p.3-4). Dit is niet in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees. In de periode dat u daar verbleef hebt u bovendien niets meer van hem gehoord of gezien (CGVS p.18).

U dient in het kader van een verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige nationale beschermingsmogelijkheden hebt uitgeput, wat in casu dus niet het geval is. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt bovendien geen resultaatsverbintenis in. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. In afwachting van een definitieve uitspraak in de klacht tegen uw expartner had u bijstand of zelfs onderdak kunnen vragen bij de talrijke hulporganisaties in Colombia (zie infra). U hebt steeds in Bogota gewoond, waar vrouwenorganisaties aanwezig waren. U was hiervan tevens op de hoogte en hebt er vroeger zelfs voor gewerkt (CGVS p.10).

Uit het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt dat u alle rechtsmiddelen voorhanden in uw land van herkomst hebt uitgeput, noch hebt u aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden. U haalt letterlijk aan dat u in geval van terugkeer nog een aangifte tegen hem zou kunnen indienen om zo te vermijden dat hij toenadering tot u zou kunnen zoeken (CGVS p.17)."

Verzoekster slaagt er niet in om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Haar betoog over het huiselijk geweld en vrouwenmoorden in Colombia doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) zij niet aannemelijk maakt dat zij alle rechtsmiddelen voorhanden in haar land van herkomst heeft uitgeput en dat (ii) zij evenmin heeft aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster aanhaalt dat door de commissaris-generaal niet wordt betwist dat ze een zoon heeft met de man die zij vreest en dat ze naar Panama moest vluchten voor haar veiligheid. Dat ze al aangiftes bij de politie tegen deze man deed, doet voorts geen afbreuk aan de vaststellingen dat (i) ze haar man effectief van haar kwamen weghalen wanneer zij de hulp van de politie inriep en dat (ii) er bij haar aangifte tegen haar ex-partner onmiddellijk een contrarestrictie werd opgelegd tegen haar ex en dat deze laatste volgens haar verklaringen sindsdien niet meer langskwam.

Wat de bescherming van de nationale Colombiaanse autoriteiten betreft, meent verzoekster dat de analyse van de commissaris-generaal “*zeer onvolledig*” is en “*vooral een zeer fragmentarisch en eenzijdig beeld van de situatie*” geeft. Er zou immers enkel worden verwezen naar de theoretische beschermingsmaatregelen die in Colombia voor de slachtoffers bestaan, zonder dat de doeltreffendheid van deze maatregelen of de daadwerkelijke uitvoering van de in de praktijk bestaande maatregelen ter discussie wordt gesteld. Volgens verzoekster wijzen talrijke rapporten en documenten – waaruit zij in haar verzoekschrift citeert – erop dat de bestaande wetten en beschermingsmechanismen in de praktijk niet doeltreffend zijn. Uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie komt (onder meer) naar voor dat in Colombia niet alle klachten leiden tot een veroordeling, dat politie-interventies door vrouwengroepen er over het algemeen als ineffectief worden beschouwd, dat de toegang tot justitie voor vrouwen in Colombia nog steeds erg ingewikkeld is en dat ambtenaren vaak beschermingsmaatregelen niet toepassen omdat ze klachten niet serieus nemen. Echter kan noch uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie, noch uit de informatie in het administratief dossier worden geconcludeerd dat Colombia moet worden beschouwd als een ‘*failed state*’ of dat overheidsbescherming tegen huiselijk geweld totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. Bijgevolg moet verzoekster aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. Te dezen brengt verzoekster geen concrete informatie aan die dit in haar individuele omstandigheden aantoont en blijkt in elk geval uit haar verklaringen hierover dat verzoekster toegang had tot de geboden beschermingsmaatregelen indien zij hiervan gebruik wilde maken.

Wat de individuele omstandigheden van verzoekster betref, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat (i) zij verschillende keren de hulp van de politie inriep, waarna ze haar ex-partner ook effectief van haar kwamen weghalen en dat haar ex-partner telkens naar haar terugkeerde omdat zij er voor koos de relatie verder te zetten, dat (ii) zij pas voor het eerst effectief aangifte deed van het gewelddadige gedrag van haar ex-partner in 2007, toen dat gedrag al jaren aan de gang was, en dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan en een verslag daarvan werd overgemaakt aan de *fiscalia*, die gevolg gaf aan haar aangifte in die zin dat onmiddellijk een contactrestrictie werd opgelegd aan haar ex-partner, die sindsdien niet meer langskwam, dat (iii) zij nadien nog enkele jaren in Colombia gewoond en gewerkt heeft en in 2016 besloot om zich in Panama te vestigen, waar zij in 2021 terug in contact zou zijn gekomen met haar ex-partner, waarna zij terugkeerde naar Colombia en zich terug op haar oude en door haar ex-partner gekende adres vestigde, waar zij niets meer van hem had gehoord of gezien, dat (iv) zij in afwachting van een definitieve uitspraak in de klacht tegen haar ex-partner bijstand of zelfs onderdak had kunnen vragen bij de talrijke hulporganisaties in Colombia en dat (v) zij verklaarde dat zij in geval van terugkeer nog een aangifte tegen haar ex-partner zou kunnen indienen om zo te vermijden dat hij toenadering tot haar zou kunnen zoeken.

Dat verzoekster “*onbegrijpelijkerwijs gewacht (heeft) met het inroepen van hulp van de autoriteiten*”, zoals zij in haar verzoekschrift betoogt, kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen. In de bestreden beslissing wordt slechts overwogen dat hoewel verzoekster beweert dat het gewelddadige gedrag van haar ex-partner reeds jaren aan de gang was, zij er pas voor het eerst effectief aangifte van deed in 2007 en dat toen de nodige medische vaststellingen werden gedaan en een verslag daarvan werd overgemaakt aan de *fiscalia*, die gevolg gaf aan haar aangifte. De argumentatie in het middel tegen “*het verwijt*” van de commissaris-generaal dat zij lang heeft gewacht met het indienen van een klacht tegen haar ex-partner is dan ook niet gericht tegen (een van de motieven van) de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing, laat staan tot het erkennen van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster wijst dan ook niet dienstig op “*de psychologische gevolgen van huiselijk geweld*” en op hoe moeilijk het voor haar was “*om uit deze geweldsspiraal te breken en een klacht in te dienen*”.

Waar verzoekster laat gelden dat het er na het indienen van de klacht en de afgifte van het contactverbod niet bepaald op vooruit ging en dat haar ex-partner haar gewoonlijk op weg naar haar werk opwachtte en haar bleef lastig vallen, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met haar verklaringen dat zij in Colombia niet meer gewerkt heeft sinds 2010 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en dat haar ex-partner sinds het contactverbod niet meer bij haar is geweest (*ibid.*, p. 17). Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster nog aanvoert dat zij in 2016 niet zomaar had besloten om te verhuizen naar Panama, maar dat zij geen andere keuze had omdat de situatie zo moeilijk was geworden nu haar ex-partner bleef terugkomen om haar lastig te vallen. Dat haar ex-partner nooit daadwerkelijk vervolgd en veroordeeld is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de politie telkens is opgetreden wanneer

verzoekster hun hulp inriep en dat het openbaar ministerie gevolg had gegeven aan de aangifte die zij had ingediend middels het onmiddellijk opleggen van een contrarestrictie aan haar ex-partner.

Verzoekster betoogt nog dat zij niet “gewoon” in Colombia is blijven wonen en werken alvorens naar Panama te verhuizen, maar dat zij er “overleefde” voor haar kinderen. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoekster licht niet toe – op welke wijze dit betoog afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij na het opleggen van een contrarestrictie nog enkele jaren in Colombia heeft gewerkt (tot 2010) en gewoond (tot zij in 2016 naar Panama vertrok) en dat haar ex-partner sinds het opleggen van die contrarestrictie niet meer langskwam.

Waar verzoekster voorts stelt dat zij, opnieuw in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, niet eenvoudigweg het contact met haar ex-echtgenoot in 2021 heeft hervat, maar integendeel hij naar haar werkplek in Panama kwam en zeer boos werd op haar, is haar betoog opnieuw niet gericht tegen (een van de motieven van) de bestreden beslissing. Daarin kan immers nergens worden gelezen dat zij eenvoudigweg “het contact met haar ex-echtgenoot in 2021 hervat” heeft. Wel wordt er in de bestreden beslissing overwogen dat zij in Panama in 2021 terug in contact zou zijn gekomen met haar ex-partner, dat zij daarna terugkeerde naar Colombia en zich terug op haar oude en door hem gekende adres vestigde en dat dit niet in overeenstemming is te brengen met de door haar voorgehouden vrees. Wat dit laatste betreft, stelt verzoekster dat zij haar kinderen vóór haar grote vertrek wilde terugzien en dat zij daar “weinig” verbleef en zeer voorzichtig was met haar veiligheid. Zij verklaart hiermee evenwel niet waarom zij zich in die korte periode vestigde op haar oude en door haar ex-partner gekende adres en daarmee toch een zeker risico nam. Hoe dan ook dient de bestreden beslissing te worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij alle rechtsmiddelen voorhanden in haar land van herkomst heeft uitgeput en dat verzoekster evenmin heeft aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om bescherming te bieden.

Tegen de overweging in de bestreden beslissing dat zij in afwachting van een definitieve uitspraak in de klacht die zij tegen haar ex-partner had ingediend bijstand of zelfs onderdak had kunnen vragen bij de talrijke hulporganisaties in Colombia voert verzoekster aan dat zij zelf jarenlang gewerkt heeft voor een vereniging die hulp verleende aan kinderen en vrouwen in moeilijkheden en door dit werk “met eigen ogen (heeft) kunnen zien hoe weinig middelen en hoe weinig doeltreffend de maatschappelijke organisaties in Colombia zijn”. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster over dit werk verklaarde dat zij kookte en eten gaf aan straatkinderen en mishandelde vrouwen die om hulp kwamen vragen en dat de kinderen er te slapen werden gelegd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat deze stichting weinig doeltreffend was, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt aangetoond, laat staan dat wordt aangetoond dat deze bewering kan worden doorgetrokken naar de overige hulporganisaties in Colombia. Hiermee verschoont verzoekster dan ook niet dat zij in Colombia geen bijstand of onderdak heeft gevraagd bij (een van) de talrijke hulporganisaties in Colombia in afwachting van een definitieve uitspraak in de klacht tegen haar ex-partner. Waar verzoekster nog wijst op “de psychologische gevangenis” waarin zij zich bevond, die het moeilijk maakte om hulp te zoeken, gaat zij eraan voorbij dat zij op dat moment reeds effectief aangifte had gedaan van het gewelddadige gedrag van haar ex-partner die ertoe had geleid dat aan haar ex-partner een contrarestrictie werd opgelegd. De Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – waarom “de psychologische gevangenis waarin verzoekster zich bevond” verzoekster niet belette om bij de *fiscalia* aangifte te doen tegen haar ex-partner, maar wel om in afwachting van een definitieve uitspraak inzake deze aangifte hulp te zoeken bij een van de talrijke hulporganisaties in Colombia.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat in haar geval, indien zij in Colombia opnieuw geconfronteerd zou worden met haar ex-partner, geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Colombia beschikbaar zou zijn noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief geheel ongemoeid laat:

“Volgens de Schengenregels dient u daarenboven in principe een vraag om internationale bescherming in te dienen in het land waar u de Schengenzone binnenkomt, i.c. had u dit dienen te doen in Spanje. U diende in Spanje geen vraag om bescherming in (CGVS p.11-12). Dergelijke houding ondermijnt verder de door u ingeroepen vrees voor vervolging en/of reële schade bij terugkeer naar uw land.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en die hierboven nog niet werden besproken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 28/5/'85) en de kopieën van uw paspoort (d.d. 22/9/'16) en de geboorteakte van uw zoon J. D. (...). Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat de Belgische medische documenten betreft dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing zet de commissaris-generaal het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio’s van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Zij citeert in haar verzoekschrift uit dezelfde informatie als deze waarop de voorgaande analyse is gesteund en op oudere informatie, zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat de analyse is gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens of dat de gevolgtrekkingen die op basis van deze gegevens worden gemaakt onjuist of onredelijk zijn. Bovendien ligt ook de meer recente informatie waaraan in de door verwerende partij op 28 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd in dezelfde lijn als de analyse die werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Colombiaanse hoofdstad Bogotá, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekster in het verleden reeds bescherming heeft gekregen wanneer zij de hulp van de politie inriep en wanneer zij bij de *fiscalia* aangifte deed van het gewelddadig gedrag van haar ex-partner en dat niet blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid zijn om verzoekster bescherming te bieden indien haar ex-partner opnieuw toenadering tot haar zou zoeken. De verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekster in meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN